Ч. 86 Четвер 20 цьвітня (2 мая) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Радикалізм і радикали.

II.

Коли творить ся якась назва, коли комусь чи чомусь надає ся якесь імя, то на то, щоби особу, якусь річ, якусь роботу, взагалі якесь понятє точно означити і відділити его від всїх других. Длятого держім ся строго самих назв „радикалізм" і „радикали" та слїдім консеквентно і льоґічно за людьми і роботою, що означені повисшими назвами.

Як вже сказано, радикалізм може мати за задачу або викорінювати всяке зло або просто лиш перевертати все горі корінем. Придивім ся першій его задачі: викорінювати всяке зло. Яке зло? Злого єсть дуже богато на сьвітї, а щоби дібрати ся аж до самого єго коріня, треба би дуже а дуже глубоко сягати, треба би брати ся до кождого чоловіка окремо, а таки найскорше зачинати від себе самого, яко найблизшого предмету роботи. Але така вже людска натура, що чоловік видить чуже під лісом, а свого під носом не бачить, то-ж по трохи й не дивниця, що радикали в своїм радикалізмом не зачинають від себе самих, лиш від других.

Однакож і тут не добирають ся они до самого коріня, бо їм байдуже про зло серед поодиноких людий; они загально лишають їх на боцї, а вибирають з поміж них хиба лиш таких, котрі їм случайно догідні до їх цїли — радикалізм їх сягає висше, бо они беруть ся викорінювати зло не серед поодиноких людий але серед суспільности. З того виходить, що то, що ми звичайно називаємо радикалізмом, не єсть по правдї радикалізмом, бо не доходить аж до самого кореня, але сягає вже значно висше него. А прецї, коли витворило ся якесь зло серед суспільности, то на него складало ся все то зло, яке було серед одиниць, так само, як і на цїлу суспільність зложили ся одиницї. Поступаючи розважно і розумно, треба би насамперед поправляти одиницї, а тогди поправилась би й цїла суспільність. Коли-ж радикалізм зачинає від суспільности, то він єсть поправдї социялізмом, а т. зв. радикали не суть радикалами лиш социялїстами; самі назви „радикалізм" і „радикали" служать, що як скажемо, більше лиш до баламученя людий і до маскованя правдивої цїли.

Виходячи з тої точки погляду мусимо сказати, що на наш погляд поступають социялїсти щирїйше і честнїйше, бо отверто признають ся до того, чим суть і що роблять, нк ті радикали, що під покривою свого радикалізму ширять і переводять свої думки социялїстичні. Наслїдком такого затемнюваня правдивої цїли і баламученя людий радикалізмом єсть, що як з одної сторони й самі радикали не можуть становити одноцїлої ґрупи чи там партиї політичної, так із другої сторони не можна всїх радикалів однаково оцїнювати і судити; межи радикалом а радикалом треба робити ріжницю, бо она виходить дїйстно вже з самого понятя радикалізму. Може бути радикал, котрий готов би добирати ся аж до самого кореня всего зла і там, в тім корени старати ся то зло усувати. Робота такого радикала не буде зла, а бодай не буде вести ся в злім наміреню, бо приміром сказавши, ему буде на тім залежати, щоби устоялось цїле дерево, коли він хоче шось в єго корени направляти; він буде брати ся до тої направи осторожно і добре одбуманими способами, щоби не ушкодити цїлого дерева. Инший радикал зачинає свою роботу від пня, хоч би знав, що зло сидить в корени; він вертить, тне та ріже той пень і гадає, що тим направляє зло в корени. Єму байдуже про те, що з цїлим деревом стане ся; устоїть ся оно мимо тої шкідливої єго роботи — то добре, а не устоїть ся — то нехай загибає. Оттаких радикалів нинї повно всюди не лиш у нас і така засада їх роботи. Чи поможуть они що народови, чи нї, про те їм байдуже; їм досить того, щоби лиш вертїти, тяти та різати народний орґанізм.

Нинїшний радикалізм так само як і социялізм роблять лиш шкідливі операциї на горїшній части народного орґанізму, хоч би може она й дїйстно була не така, як би могла і повинна бути та вимагала направи, а шкідливі длятого, бо ті операциї мають направляти відразу цїлу суспільність без огляду на то, що суспільність складає ся з одиниць, котрі передовсїм треба би направляти. Тому то як і социялізм так і радикалізм, як з одної сторони суть шкідливі, бо суть лиш тим ферментом, що викликує в народнім орґанізмі лиш забуреня, котрі тому орґанізмови нїчого не помагають, так і з другої сторони й самі банкротують, вироджують ся і розпадають ся, бо де орґанізм народний, який би він і не був, єсть сильний, там він легко видержує собі той фермент, котрий відтак бурить ся дальше і остаточно або вироджує ся, або розпадає ся і щезає. Социялїсти н. пр. в Нїмеччинї і Францї і не перетворили й доси народного орґанізму на свій лад, але за то самі порозпадали ся на всїлякі партиї та переродили ся на радикалів і анархістів. Радикальна партия в Сербії дійшла була навіть до власти в державі, а де она нинї

62.

РОЗБИШАКИ НА РІЦЇ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских полїшуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше.)

— Кажу вам раз, що двері тут замкнені — відозвала ся Мрс. Брайдельфордова, таки вже направду розлючена — кат би вас взяв, чоловіче, що хочете? Чого ви прийшли сюди?

— На ніч, моя дорога Людвисю — відповів Сандер найспокійнїйше в сьвітї — на ніч, честна вдовице, та й щось доброго а теплого попоїсти, а відтак ще й поговорити з тобою о деяких інтересах.

— То не можна.... я не приймаю нїкого на ніч — відповіла Брайдельфордова борзо — прийдіть завтра по днп, коли маєте залагодити зі мною якісь інтереси.

— Мрс. Брайдельфордово!...

— Ідіть собі до чорта з вашими дурницями, не хочу нїчого й чути.... виносїть ся, а нї, то аби я так здорова, що закличу полїцію.

— Мрс. Брайдельфордово — відозвав ся Сандер лагідним, облестним голосом — моя дорога Мрс. Брайдельфордово.... чи хочете нещасливого чоловіка вигонити з хати, тепер на таку мраку, щоби я напевно перестудив ся та набавив ся катару; чи маєте ви серце?

— Ідіть собі по доброму, бо направду, що закличу полїцію — відозвала ся жінка і відсунула засувки. Але Сандер побачив, що вже за богато жартував і шепнув до неї поважно та з погрозом.

— Стійте, панї, і не руште ся! Коли не хочете мене вислухати по доброму, коли мої просьби не помагають нїчого, то я вас страхом змушу до того!

— Страхом? — відозвала ся женщина і аж кинула ся.

— А може вам сказати яке імя, за котре, як би єго вимовити голосно, ви би повисли па шибеници? — говорив Сандер чим раз більше піднесеним голосом — чи розповісти вам що про цьвях, що придав би ся й до вашої домовини?.... Чи сказати вам що.... та нї — перебив він тут сам собі спокійно — буду ще мовчати, лиш прошу вас, позвольте менї у себе переночувати і дайте що попоїсти та напити ся, а о прочім поговоримо вже пізнїйше.... я свій... ви то розумієте, що то значить. Отже можу тут лишити ся?

Мрс. Брайдельфордова, перелякана на смерть, видивила ся на него — на єго устах проявив ся легонький усьміх, а очи єго таки ніби говорили: знаю більше, як тобі тепер хочу сказати, ...стережи ся. — Совість в нїй відозвала ся — серце стало в нїй бити зі страху і она відозвала ся тремтячим голосом, а щоби то покрити, стала удавати, що она ніби то гнїває ся.

— Кат би вас взяв! Добираєте якихсь дивних слів, щоби когось змусити, аби вам зробив яку ласку... та ідіть на гору... такий поганий вечер... там на горі єсть ще хтось, може й якийсь ваш знакомий. По правдї сказавши, я таки рада з того, що не буду сама з тим... з тим паном. Та не сюди, сходи ось тут... ах ти Боже мій, чи не правду казав мій небіжчик, коли бувало говорив... Людвисю... він говорив таки отсими словами...

— Скажіть, коли ваша ласка, кого там застану — перебив їй тут Сандер — чей то прецїнь зрозумієте, що для мене не всяке товариство...

Людвися Брайдельфордова оглянула ся на хвильку доокола, як би боялa ся, щоби єї хтось не підслухав, а відтак, ідучи борзо попри него зі сьвічкою на сходи, шепнула:

— Генрі Котгон.... тепер чей зрозумієте, що я мала причину бути осторожною, заким впустила гостя.

— Гм.... — відозвав ся Сандер і станув надумуючись на сходах та взяв ся рукою за поруче — гм.... то якось дивно.... Генрі Коттон тепер тут, а ще нинї рано.... але.... що там? Може то й добре, що я з ним тут зійду ся. — Він пустив ся скорим кроком за Брайдельфордовою, котра була вже значно дальше на переді та отворила двері до бічної комнати

подїла ся? Мусїла другим уступити ся, бо сама не була в силї нїчого вдїяти. А далеко зайшли ческі радикали, за котрих мусимо уважати Молодочехів? Не поправили судьби ческого народу, лиш наробили богато заколоту, а відтак і самі стали розпадати ся. Такий самий примір маємо і на наших радикалах. Первістно були то социялїсти, що одушевляли ся „всесьвітними“ думками на лад Драґоманова, відтак перетворили ся на радикалів і тепер виступають нїби то спільно під тою назвою, але на дїлї розпали ся також і ще лучить їх лиш спільна назва.

Анґлїя і Нікараґва.

В середнїй Америцї прийшло сими днями до немилого а навіть острого конфлїкту між Анґлїєю а одною з тамошних малих републик, Нікараґвою. Сей спір має о стілько значіня, що може втягнути в справу також і Сполучені Держави, а тодї прибрав би о много більше ваги.

Нікараґва, як і всї маленькі держави середної Америки, находить ся майже у вічній революциї, однако задля свого ґеоґрафічного положеня має она велике значінє стратеґічне а ще більше торговельне, особливо єсли возьме ся на увагу, що Сполучені Держави задумують повести півперек неї канал між океаном Атлянтийским а Спокійним, котрий має заступити недокінчений канал панамский. Від сторони Атлянтийского океану лежить над морем мала країна, т. зв. берег Москітів, замешкана майже виключно Індиянами. Єсть се країна низько положена, багниста, з горячим вогким кліматом, що дуже нездорово впливає не лише на Европейцїв, але на білих взагалї. Доси берег Москітів мав яку таку независимість і стояв під опікою Анґлїї. Аж впослїдних часах захотїла Нікараґва забрати і сей край та вислала там своє войско.

Войска републики займили столицю краю Блїфільд, а при тій нагодї обрабували анґлїйских купцїв, а консулярного анґлїйского аґента вигнали. Анґлїя зажадала 15.000 фунтів штерлїнґів (до 170.000 зр.) за обиду свого консуля та відшкодованя для своїх підданих. Нікараґва не спішила ся з відповідию, бо надїяла ся помочи і підпори від Сполучених Держав. Але знетерпеливлена Анґлїя поставила маленькій републицї своє ultimatum і загрозила, що збомбардує головний порт Нікараґви, Корінто над Океаном Спокійним, єсли Нікараґва не пристане на поставлені услівя. Тимчасом в столици Нікараґви, в Манаґві, не хотїли і чути о відшкодованю Анґлїї, а президент републики Зеляя приказав громадити войско.

Пісдя послїдних вістий Анґлїйцї, не діждавши ся прихильної відповіди, висадили в Корінто своє войско і займили місто та заткнули там анґлїйску хоругов. Власти нікараґваньскі і велика часть населеня опустили місто, а правительство републики оголосило протест против того насильства. В Манаґві-ж зайшли величезні непокої і демонстрациї против Анґлїї, а товпа хотїла зірвати напись з анґлїйского посольства і лише з трудом полїция до сего не допустила. З сих вістий вносять, що поза плечима Нікараґви стоять Сполучені Держави, бо тяжко припустити, аби маленька република поривала ся з власної охоти против Анґлїї, а єсли се робить, то мусить мати запевнену поміч від сильнїйшого.

Перегляд полїтичний.

В палатї послів вела ся дебата на реформою податковою і дійшла аж до постанов о оподаткованю зелїзниць. — Пос. Пацек поставив пильне внесенє, щоби найвисший трибунал рішив, чи то єсть ненарушимість прав посольских, коли конфіскує ся невписані до протоколу бесїди виголошені в парляментї не в нїмецкій мові, а відтак, щоби в сїй справі ухвалити окремий закон. — Пос. Єнджейович заявив іменем коалїциї, що так важної справи не можна залагодити в одній дебатї і длятого внесенє пильности треба відкинути. Так і стало ся, внесенє пильности відкинено.

На вчерашнім засїданю повної комісиї для реформи виборчої мав відбути ся вибір одного члена до підкомітету на місце пос. Діпавлього. Посли: Романчук, Ґреґорец, Слявік, Брзорад і К раве вийшли з салї і здекомплетували комісию, через що не міг відбути ся вибір.

Справа хіньско-японьска путає ся чим раз більше. Хіна не хоче ратифікувати договору з Японом а правительство хіньске покликало всїх віцекоролів і комендантів т. зв. чорних хоругов до Пекіну. З Льондону доносять, що Сполучені Держави постановили не виступати в обороні інтересів Япану. Зачувати знов, що межи Япаном а Анґлїєю єсть тайна умова, після котрої мають Япанцї по якімсь часї відступити Анґлїї острови Пескадоре.

Новинки.

Львів дня 1 мая 1895.

— **Письменні іспити** під наглядом і устні для учителїв ґімназияльних і реальних шкіл розпічнуть ся перед львівскою комісиєю іспитовою дня 24 мая с. р.

— **Для мешканців Любляни**, навіщених великим землетрясенєм, призначив галицкий Видїл краєвий 1000 зр. підмоги. — Завязаний у Відни комітет для несеня помочи потерпівшим при сїм нещастю зібрав доси вже 32.000 зр. Датки на сю цїль від країв, міст, институций і поодиноких людий надходять безперестанно.

— **Надзвичайні загальні збори товариства „Руска Бесїда“ у Львові** відбудуть ся не 8 але 9 мая о 6-ій годинї вечером. Збори перенесено длятого на 9 мая, бо товариство „Днїстер“ вже перше оголосило засїданє своєї ради надзираючої на 9 мая.

— **Мощі бл. п. Омеляна Огоновского** будуть заходом родини перенесені в другій половинї мая с. р. до мурованого гробу. Рівночасно буде на гробі незабутного покійника поставлений гарний памятник коштом родини.

— **Нещасна пригода** стрітила рожанцьового брата Кароля Катиньского в Нижанковичах на сам Великдень, в часї воскресної утренї: вистріл з моздіра відорвав єму ліву руку по котик, а пальцї порозкидав по цвинтари. Два лїкарі при-

---

і посьвітила гостеви, котрий прийшов так пізно, а котрому она не конче була рада.

Була то мала і темна комірчина, заслонена від улицї, а деревлянні єї стіни були добре виліплені і побілені; поміст був чисто вимитий. Вся обстава, хоч була собі проста, але вигідна; в коминку горів огонь, а над ним висїв широкий мідяний кітлик. Гість, що прийшов був вже давнїйше, видко, любував собі в тім дуже. Він розсїв ся був на великім кріслї, на котрім звичайно сидїла господиня дому, і заложив руки на груди, та, здаєсь, споглядав задуманий на порожну до половини чарку, в котрій при ясній лямпі щось червонїло ся. Він майже й не споглянув на того, що тепер увийшов. Єму, видко, здавало ся, що він тут паном як у себе дома, а не втікач, не злочинець, котрого кождий мав право убити на місци, ба, за котрого голову була навіть визначена нагорода. Впрочім знав він дуже добре, що єго господиня не впустить нїкого такого, що був би для него небезпечний, і навіть був рад з того, що буде мати якесь товариство, бо з самою Брайдельфордовою був би через цїлий вечер дуже нудив ся. Панї дому, бачите, боялв ся, щоби єї служниця не здогадала ся, хто той гість, виправила єї ще сегоднї пополудни нїби то за якоюсь орудкою до єї родичів, заким ще Коттон прийшов, і знала дуже добре, що она не верне звідтам скорше, аж на другий день рано.

Сандер підійшов до стола, при котрім сидїв втікач і сьміючись, відозвав ся нараз до него:

— Ну, як ся маєте, сер? Набігали-сьте ся здорово?

Коттон глянув здивований на него і дивив ся може з пів минути, заким пізнав давного свого товариша і помічника, а відтак подав єму руку і відозвав ся:

— Ах, то ви Сандер.... а то знаменито, що ми зійшли ся.... то-ж то ми вже давно не бачили ся.

— Не так то й дуже давно — відповів молодий злочинець, стискаючи подану руку — хиба що вам яких десять або дванайцять годин так дуже давно здає ся.

— Яких десять або дванайцять годин? — спитав Коттон здивований, а Сандер сьміючись, розповів єму тепер, як то і яким способом став ся він єго гонителем та що певно він, хоч може й недобровільно уратував житє Кукови, котрий перевернув ся був разом з конем.

Отто, коби то я був то знав! — відозвав ся Коттон здивований і вдарив кулаком по столї — то-ж то би я був досолив тому псови! Так що-ж.... добре що й так стало ся; цїле кавнтї було би ще більше зворохобило ся, а они і так вже напосїли ся на мене.

Оба мужчини розповідали собі тепер о своїй втечи та о тім, що дїяло ся над Фурш лява, а о чім Сандер мало що знав. Тимчасом Мрс. Брайдельфордова заставляла вечеру, яку обильно і смачно зготовила для своїх гостий. А они не дали ся довго просити. Коттон, хоч вже на обід був собі таки споро попоїв, став ще раз заїдати, як коли-б випостив ся був через кілька недїль, а Сандер, що ще від рана не їв, помагав єму при тім так пильно, що честній вдовици аж лячно вже робило ся о свої запаси в коморі. Коли они так заїдали, то американьским звичаєм не відзивали ся до себе й словом. Видко, що кождий з них був за надто занятий собою, як щоби думати о чімсь иншім. Аж коли повечеряли і наповнили чарку горячим напитком, розпустились їм знову язики, і Коттон став розмавляти о острові — предмет, котрий они доси обминали — та хотїв дещо довідати ся о нїм від свого товариша.

— Лихо бери — відозвав ся він при тім — вже нема для мене иншого виходу. Тоті злодюги гонять мене як вовка та видко, що хотять щоби я ще лиш до тої нори сховав ся. Ну, нехай.... коли хотять, то нехай і так буде. Хто за грубо помастить, то нехай відтак не дивує ся, що єму хлїб за товстий.... ще я їм може залию колись горячого села за шкіру. Чуєте, Сандер, я пристаю до вас.... возьміть мене завтра з собою на остров, а може ще й сеї ночи.... та нї, нинї і завтра мушу ще собі добре відпочити.... я ледви дихаю, так згонив ся, і не хочу представити ся там такий змучений. Але скажіть менї.... як стоїть дїло з островом.... які услівя, під котрими там когось приймають і що треба за то робити? То не для того, щоби я відтак не каяв ся, але коли чоловік іде в таку лапку, то нехай хоч знає, чого там від него будуть жадати. Ну? Що-ж, не хочете сказати? Чей же не будете боятп ся, щоби я вас не зрадив.

Сандер покивав головою і задуманий споглядав через хвильку наперідь себе. — Чи мав тепер розповісти сему чоловікови о тій небезпечности, в якій они знаходили ся? — Що все, що цїла їх безпечність висїла лиш на волоску? — Нї — Мрс. Брайдельфордова була ще в комнатї, а бодай то виходила, то приходила, а коли-б о тім довідала ся, то розумів ся, щезла би й вся єго надія дістати від неї хоч би цента.

— Того не бою ся — відозвав ся він наконець. — Отже ви хочете піти зі мною на остров? — А знаєте, що то значить той остров?

— Чому би нї? Ровзон вже раз менї розповідав о тім коротко. — Суть ще й якісь знаки, по яких когось приймають.

— А вже-ж що сут.... — а знаєте, яку присягу будете мусїли зложити?

— Можу собі бодай представити — відповів Коттон — табо говоріть.... не будьте такі якісь мовчаливі. Мене не маєте чого боятн ся, бо коли хто на божім сьвітї, то я мушу конче шукати собі якоїсь криївки.

В сїй хвили винесла Мрс. Брайдельфор-

везені з Перемишля зараз зоперували єму поранену руку. А цікава річ, що се вже друга така пригода Катиньского, бо вже 1882 р. так був попік ся при моздірі порохом, що вилежав чотири місяцї. Дїйстно час би вже був, щоби наші люди занехали звичай стріляти з моздіра на Великдень і при иньших торжествах. Се стріляне потягає за собою безліч випадків і нема року, щоби в часї Великодних сьвят не було з тої причини нещастних пригод.

— **Пригода на зелїзници.** Дирекция зелїзниць державних доносить нам, що дня 30 цьвітня, в часї вїзду на стацию в Конюхові, вискочила з шин машина особового поїзду ч. 1714 разом з службовим возом і з двома возами особовими. На щастє на тім скінчило ся, бо нї з подорожних нї з зелїзничої служби нїхто не потерпів нїякого ушкодженя.

— **Огнї.** Дня 26-го цьвітня упало жертвою огню в Яцківцях коло Озірної 23 загород селяньских зі всім майном. Огонь при страшнім вихрі був так шалений, що ратувати було неможливо, а що хто міг витягнути з горючих хат, то на дорозї або по огородах погоріло. Звиж 100 осіб не має даху, одежи а навіть страви. Страта виносить більше як 13.000 зр., а з того ледве 3000 було обезпеченых. Між погорільцями велика нужда. Жертви принимає о. В. Молчко з Сервир, п. Озірна. — Дня 25 цьвітня вечером погорів в Коломиї один дім при ул. Крашевского. — Причиною пожару ліса в Пістини коло Косова, про котрий ми оногди доносили, була мабудь ватра розкладена пастухами. — Дня 25 цьвітня згорів в Новій Жучцї під Чернівцями військовий маґазин вівса і сїна вартости 4000 зр. — В Сороцку під Скалатом згоріла 22 цьвітня в ночи хата Василя Мудрого; на щастє не було вітру, то скінчило ся на тій малій шкодї. — Дня 28 цьвітня погоріло село Березовиця велика під Тернополем. — Вчера в полудне вибух пожар в Прусах о 2 милї від Львова. Пожар лютив ся з величезною силою і до вечера знищив майже цїле село, бо згоріло 70 селяньских загород. В огни утратила житє одна жещина, а дві особи так попарені, що не мають надії удержати їх при житю. Двір і костел уратовані. На місце пожару виїхала з ратунком львівска огнева сторожа.

— **В розкладї їзди державних зелїзниць** входять з днем 1 мая с. р. деякі зміни, котрі будуть подані в інсератовій части. Рівночасно оголошує Дирекция зелїзниць, що з днем 1 мая буде віддапий для публичного ужитку шлях Микулчин - Воронянка, котрий був доси отворений лише в недїлю для особового руху.

— **Напад на поїзд.** Одна американьска ґазета оповідає про таку пригоду: Недавно на малій стациї Дорес о 12-ій ґодинї в ночи пятьох розбишак вдерло ся на машину в хвили, коли поїзд рушив зі стациї і грозячи револьверами приказали машинїстови здержати поїзд. Машинїст, що з переляку не міг зараз задержати машини, трохи не утратив житя, бо один з розбишаків стрілив до него, але на щастє хибив. Кондуктор, що не чув стрілу, прийшов дізнати ся, длячого поїзд задержано. Розбишаки користаючи з сеї нагоди, звязали єго. Відтак зажадали, щоби урядник в пакунковім возї отворив двері, а коли сей не хотів того зробити, виважили їх. Однако се не на богато придало ся, бо огнетревалої каси не могли розбити, а в ваґонї були самі мало вартні річи. Тогдї пустили ся напастники до особових ваґонів і тут обрабували подорожних на 300 долярів готівки, богато годинників і перстенів. Заким побуджені з першого сну подорожні встигли погадати о оборонї, щезли розбишаки на скорих конях. Хоч нїхто не пізнав розбишак, то загально догадували ся, що шайцї мусів проводити звістний злочинець Дік Нїґер. Начальник місцевої полїциї пустив ся безпроволочно в погоню за розбишаками і на другий день по полудни удало ся єму дїйстно попасти на їх слїд. Побачивши се розбишаки позлазили з коний і почали стріляти. В бійцї убито одного розбишаку, а двох ранено. В убитім розпізнано відтак згаданого Діка Нїґера, за зловлене котрого була визначена нагорода 5000 долярів. Найдено при нїм мішок з дорогоцїнностями, зрабованими подорожним.

— **Фальшівники гроший.** З Будапешту доносять, що сими днями появили ся там в обізї в більшій скількости фальшиві срібні ґульдени. Ті монети вибиті з металю британїя і мають дату 1888 року. Фальсифікати легко розпізнати, бо їх фарба замітно сіра, написи на березї монети нема, відтиски невиразні і вага виносить 9 ґрамів. Фальсифікати австрийского чеканеня, т. є. мают' орла а не корону.

— **Непрошений спільник.** Торговцї коний з Золочева, Авраам і Симон (братя) та Куне (отець) Кавалки, разом з Ґерманом Зайдманом з Бродів, купили в Ряшеві семеро коний, котрих велїли Стан. Чапранови і Юст. Задорожному відвести до Золочева. В суботу вели оба згадані паробки ті конї через Львів улицею Казиміровскою і тут стрітив їх Яков Кавалек, брат тамтих Кавалків, також купець коний, та велїв завести конї до готелю „під Оленями". Паробки послухали, бо знали єго яко брата Авраама і Симона Кавалків. Яков Кавалек привів знакомих купців коний, спілку Нас, Гамер і Бравн і мимо супротивленя паробків, продав 4 конї за 510 зр. та вийшов з готелю. Тепер вмішав ся в справу спільник Кавалків Зайдман, обжалував Якова і єго спілку і їм відобрано куплені конї, а справу віддано до суду.

— **Пригода на зелїзници.** Вчерашний поїзд льокальний ч. 17 відходячий з Кракова о год. 6 мін. 40 вечером, зіткнув ся через неосторожність служби зелїзничої з поїздом товаровим на стациї в Бохни. В наслїдок того зіткненя дізнало 23 осіб з подорожних легких контузий. По оглядї і осмотреню через лїкарів удали ся всї ушкоджені слїдуючим поїздом в дальшу дорогу.

— **Наукова подорож на Кавказ.** Угорский посол до сойму ґр. Євгений Зічі виїхав вчера з Будапешту дорогою на Львів на Кавказ в товаристві кількох учених. Ґр. Зічі хоче на Кавказї глядати останків давних Мадярів, або народів споріднених з Мадярами. Подорож потреває шість місяців і буде ґрафа коштувати 80.000 зр.

— **Померли:** О. Николай Федаш, сотрудник в Яструбичах, деканата сокальского, в 29-ім роцї житя, а 4-ім сьвященьства; — кс. Ян Кислевич канонїк і парох в Тиряві волоскій, сяніцкого повіта, в 86-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних** оповіщує: Австрийско-росийский рух граничний. Продовжене важности тарифи виїмкової для збіжа і т. п. Важність тарифи виїмкової для збіжа і т. п. з 1 падолиста 1892, котру оповіщенем з 12 марця с. р. (Днев. розп. ч. 33 з 16 марця 1895) з днем 1 мая с. р. знесено, продовжає ся на оден місяць т. є. до 1 червня 1895.

Тарифа виїмкова для нафти і т. п. З днем 1 мая 1895 увійде в житє додаток II. до тарифи виїмкової для нафти і т. п. з 1 вересня 1891 (нове видане з 1 січня 1894).

Австрийский рух товаровий з зелїзницею Верра. Ріжницї курсу, маючі ся відіймати від цїн перевозу, буде відіймати ся, почавши від 1 мая 1895 не як до тепер в подвійній, але в одноразовій високости.

З днем 1 мая 1895 р. входить в житє IV. додаток до ґенеральної тарифи товарової австрийских зелїзниць державних з 1895 р.

Телеґрами.

Берлин 1 мая. Майор Вісман іменований ґубернатором нїмецкої части всхідної Африки.

Цетинє 1 мая. В послїдній борбі з Альбанцями згинуло 15 вояків з турецкого войска. Войско збурило кілька домів, а Альбанцї повтікали в гори.

Любляна 1 мая. Нинї о першій годинї 37 мін. в ночи дало ся чути знову сильне землетрясенє, котре тревало більше як секунду. Межи жителями настав був знову переполох і они почали втїкати з домів. Нової шкоди не можна було сконстатувати.

Ниш 1 мая. Вість о покликаню Ґарашанїна і утвореню чисто поступового (напредняцкого) кабінету єсть безосновна.

дова начинє а Сандер нахилив ся чим скорше до Коттона і шепнув єму:

— Заждіть аж стара ляже спати. Маю вам сказати важні вісти, а їй не треба того знати.

— Так? О острові?

— Цитьте — она знов іде — говорім тепер о чімсь иншім.

В сїй хвили увійшла знову до комнати честна дама, а Сандер став тепер розповідати свому товаришеви, як они перед вечером таки перед єї хатою арештували зовсїм невинного чоловіка, котрий міг би був стати ся їм небезпечним, а розповідаючи то сьміяв ся.

— Ну як? — відозвала ся Брайдельфордова та приступила до стола — на чім стало? Вже-сте ся умовили? Піде Коттон на остров?... То, чоловіче, було би ще найрозумнїйше, що можете зробити, а я на вашім місци зробила би то ще сеї ночи. Людвисю.... говорив бувало мій небіжчик.... лиш борзо а добре рішай ся, не надумуй ся довго, хоч ти жінка.... Так то, так, мої джентьльмени, Брайдельфорд був собі якийсь дивний чоловік....

— А мусів так нещасливо закінчити житє — докинув тут Сандер і глянув з під ока на Коттона.

— Нещасливо житє закінчити?—відозвала ся на то Брайдельгордова, а очи єї стали бігати від одного мужчини до другого. — Нещасливо закінчити? Ой, я знаю дуже добре, що вже у вас на думцї, мій пане.. та встидайте ся повторяти такі сплетнї та підлі клевети... Але я то знаю, як то буває; добре то казав мій небіжчик.... він все бувало говорить менї....

— Ну, ну, дайте спокій, моя люба Мрс. Брайдельфордова — відозвав ся тут чим скорше Сандер і хотів взяти єї за руку, котру она однакож гнївливо вирвала від него — я так зле не думав, та й не треба вам зараз здогадувати ся щось злого. Та ж ви самі раз менї розповідали, як то вам ваш покійник говорив.... Людвисю, — казав той добрий чоловічок, що тепер спочиває в могилї — не думай зараз о кождім як найгірше.... сьвіт трохи лїпший, як о нїм говорять.

— Праву кажете, Мр. Сандер — він так говорив тисячу разів, не раз — відозвала ся на то Брайдельфордова, котру він затронув з єї слабу сторону — та я его й послухала. Брайдельфорд, казала я єму нераз, ми всі грішні, але я знаю свою слабу сторону іскорше би собі язик відкусила, як щоби сказала щось злого о других.

— Отже видите — відозвав ся на то Коттон — не все так зле, як здає ся.... Але от що я хотів вас просити.... ви менї згадували щось про циґара.... Подумайте собі, що я вже від трох недїль й не видів доброго циґара, а дуже хочесь менї закурити. А що, коли-б ваша ласка?

— Аґа, а відтак накурите так, що прийдесь менї удушити ся.

— Викуримо лиш по однім — сказав на то Сандер — не будьте так без серця.... а я маю там цїлу скриню стяжок і цьвітів з Парижа.

— Ог дивіть ся на них, які они чемні, коли хотять дістати щось від бідної жінки — сказала Брайдельфордова — отже, тяжки та цьвіти? Мій Боже, на що такій старій, як я, стяжок та цьвітів? Але я би хотїла їх побачити.... може бути, що....

— Стара? — повторив Сандер здивований — ви стара? я би не хотів з вами перечити ся, але о скілько знаю, то ви в неоднім перейшли хоч би й яку молоду....

— То-ж то з вас облестний чоловік — відозвалась дама і нїби як молода, хотїла єго вдарити — видко, нема ради, треба принести циґара.... Дякую, не трудїть ся, менї не треба сьвічки.... зараз верну — а сказавши то, вийшла та пустилась сходами в долину.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.